

е побуре илао нами блаженно
почивий Доситей въ пловдивъ,
опако славимъ книгата, и по-
мислимъ: право е илао, што е
опио обществу, кое му е било
обекано платити типограф
за книгу: „Свѣто съраваго на-
зума — тато ми се чини — на
се поинимало, и предъ ур-
кванъ два тороия правити
почемъ, реко: „да имъ ила по
превести на нѣкоъ езикъ Ми
Глаза ми доуъ кимотоу би
бы нѣкоъ разумъ прѣвѣтѣо не
виновати и тороитъ да имъ се
прѣвѣро. — — Боже Благий да
грудъ поспори што би бѣло!
идуки окаянъ и овако самъ
мислио: Овай мой Гостодинъ,
да е видѣо на менѣ какавъ
вилень имамъ и алыпъ съ
ластимъ реполъ (фрактъ)
и да ме не познавао, на да
самъ му казо да самъ бѣю. у па-
ризу, у Лонгону, у Бернѣ, у Берлину и
т. д. онъ би ми за утѣло помогъ,
ерѣ би мислио, да истодъ тогъ
виленогъ шеркира и ласти-